

годината. Въ Килифарово вмѣсто ракия и червенъ пошъ за-
ложникътъ или деверътъ носи бѣлъ пошъ и вино съ бжкли-
ца. Отъ далечъ още се разбира каква е работата. У бълга-
ритѣ тукъ червеното е радостта, ржзтъ, а бѣлото — то е
знакъ на прѣминжлото, не младото, узрѣлото.

Въ таквъ несчастенъ случай въ Еленско цигуларитѣ пѣхтъ:

Кичици ле, буйно лободо,
Дай ми ножъ да се прободж
Зарадъ вашата махала,
Имате моми хубави,
Пъкъ момцитѣ ви глупави
Не знахтъ моми да либхтъ.

При пѣянието всѣки стихъ се повтаря по два пѣти.
Или тая:

— Кичици ле, буйно лобода,
Йотъ Бога ли си хубава,
Или отъ бѣло бѣлило,
Или отъ турско червило.

Момичи дума мами си;
— Когато бѣхъ си мѣничка
Съ прѣсначецъ си ма кжпала,
Съсъ руйно вино поила,
Съ квасничецъ си ма хранила—
На прѣснака*) съмъ бѣличка,
На винцето съмъ кравена,
А на квасника пълничка.

Въ понедѣлникъ става угощение у булката. Идватъ имен-
но при нея акранкитѣ ѝ да я гощаватъ и канихтъ за ис-
проводякъ.

Вторникъ.—У момкови тоя день става угощение. Безъ
пита и точено не бива. Ястѣе донасятъ отъ момини.

Въ тоя день булката водихтъ за вода така: една майчи-
на-бащина мома върви напрѣдъ и носи кобилицата. Булката,
безъ младоженецъ, обиколена съ свои акранки, върви подиръ
и се кланя на всички стари по пѣтя, като се доближава и
имъ цѣлува ржа, а тѣ я даряватъ съ по нѣщо. Друга мома
носи кърпа съ разни сладка и овошки и ги раздава на дѣ-
цата за радостъ.

*) Прѣснакъ, прѣсначецъ—прѣсно млѣко, не квасено още.